

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea după Sfintele Paști, a Samarincei

În cetatea cuvântului Meu este așezată masă de sărbătoare, că le-am vestit fiilor din cetate acum șapte zile că vin cu ucenicii și vin cu samarineanca, cu cea cu care am grăit la fântâna lui Israel acum două mii de ani.

Vin cu sărbătoarea fântânii întâlnirii și cu patroana ei, fiilor, iar voi ați ieșit la fântână cu sărbătoare și vă găesc că Mă așteptați, iar Eu sunt cu mulți oaspeți la masă cu voi în ziua aceasta, căci femeia samarineancă serbată azi aici, în cetatea Mea de azi cu voi, are însoțitori la această masă de pomenire toată cetatea Samariei, toți cei cu care ea a venit la fântână din cetate după ce Eu am cuvântat cu ea și după ce s-a dus numaidecât să vestească pe cei din Samaria că ea a găsit la fântână pe Cel Care ar fi să fie Mesia, și să vină ei să vadă dacă adevărat este El Mesia, o, și le-a fost lor ușor să creadă dacă și cu ei am grăit, și am petrecut la ei două zile cu ucenicii Mei și mare mântuire s-a făcut în ziua aceea peste cetatea Samariei, mare, fiilor, mare, și vestea Mea s-a dus în lung și în lat peste pământ apoi, căci toată casa acestei femei s-a făcut mărturisitoare lui Hristos, și până la împărați s-a ajuns cu lupta cea pentru mărturisirea venirii lui Mesia, Hristos Cel înviat dintre morți după trei zile de la răstignirea Lui pe cruce prin respingerea lui de către preoții Sinedriului din Ierusalim.

Fiilor, fiilor, acum douăzeci și doi de ani v-am descoperit taina casei întâlnirii și s-a împlinit apoi aici, în cetate, așezarea ei, dar am spus că mai întâi așezăm fântâna casei, așa cum este obiceiul din străbuni când se zidește o casă, ca mai înainte de ivirea ei să se așeze mai întâi fântâna ei. Și după ce s-a așezat ziua săpării fântânii a fost apoi slujba de sfințire și așezarea îngerului fântânii, și am așezat cu voi veghetoare la fântână pe femeia cu care am grăit Eu, Domnul, la fântâna lui Israel acum două mii de ani, că mare s-a ridicat această mărturisitoare a lui Hristos după ce au sfârșit lupta mărturisirii apostolii Mei până la cei întâi între ei Petru și Pavel, și apoi unii după alții cei ce M-au mărturisit împăraților lumii, și așa am zidit Eu, Domnul, biserica Mea, căci sfinții și mărturisitorii și mucenicii au însemnat biserica lui Hristos, nu oricine, nu cei ce nu iubesc, nu cei ce nu mărturisesc.

Fiilor, fiilor, dorul de Hristos al acestei mucenițe a fost focul care a cuprins inima ei în ziua când M-a descoperit la fântână, a fost apa cea vie, care s-a făcut râu din ea și s-a împărțit pe pământ, iar clipele muceniciei și durerile din vremea chinurii au fost aripile cele pline de dor să-L întâlnească dincolo pe Mesia, pe Cel ce are apa cea vie, o, că n-a mai dorit ea altceva apoi, ba a curs ca râul acest dar din ea în părți, și iată dragostea ce este, căci ea este Dumnezeu în om și pe toate le rabdă pentru Dumnezeu, Care Se face dor nesfârșit în inima celui unit cu Dumnezeu.

Fiilor, fiilor, v-ați așezat cu sărbătoare și ați ieșit să Ne întâmpinați. Am venit, o, fiilor. Binecuvântată să ne fie întâlnirea la fântână și hai să ne așezăm! Iată, voi sunteți puținei la masa de azi, iar Eu și însoțitorii Mei suntem mulți. Ne amintim de întâlnirea de acum două mii de ani acolo, la fântâna lui Iacov, și privim cu nesaț taina Mea cea de azi aici, cu voi. O, atâtea lucruri nedescoperite atunci se împlinesc acum, iar ucenicii Mei văd cu uimire și cu sfială cerească mersul Meu de azi cu voi și se umplu de bucuria Mea, căci Eu Mă bucur că pot să împlinesc acum pe cele nedescoperite atunci, dar caut să înțeleagă cei de azi cât mai mult cele lucrate azi și vestite încă de pe atunci, sau cele nelucrate azi, dar lucrate atunci și uitate să fie puse în lucru pentru creșterea cea sfântă a poporului lui Dumnezeu, și, ca și atunci când unii împlineau iar alții nu, trebuie tot mai multă ordine pentru calea cu Domnul a poporului Domnului, a celor ce doresc să ajungă până la capăt cu calea și cu ascultarea ce-

rută celor ce vor să nu piardă calea. Ca și atunci, când preoții poporului nu se îngrijeau de sfințenia fiilor lui Dumnezeu, tot așa și azi este, o, și mor pe cale mulți, și nu mai merg cu mersul sfânt și merg pe cale cu păcatul, o, și doare la Dumnezeu această lipsă de cunoștință și de povățuitori pentru cei pe cale după Hristos, și nu știu creștinii cine sunt lupii acoperiți cu piele de oaie, și care atât de ușor îi mânuie pe cei de sub mâna lor și îi leagă să nu vină spre slava cuvântului Meu, care îi învață viața cea sfântă pe creștini, că iată, slujitorii la altare nu dau să se aplece sub glasul Meu de Păstor milos și blând, și nici pe cei sărmani și loviți de păcate nu-i lasă să audă glasul Meu și să învețe să fie creștini după adevăr.

Se simt preoții stăpâni pe cheile împărăției cerurilor și zic că le-au moștenit de la apostolii Mei, o, dar cine le-a spus lor să-L închidă cu ele pe Dumnezeu în cer și să nu mai vină pe pământ să le vorbească oamenilor și să le dea lor apa cea vie și să-L poată omul cunoaște pe Dumnezeu prin cuvânt? O, nu stă Domnul în cer, nu, și vine și lucrează pe pământ, precum a făgăduit că va veni, căci Eu am spus turmei să spună: „*Vino, Doamne!*”.

O, fiilor, aveți grijă de cuvintele gurii, să nu vă despartă de Dumnezeu, să nu fie fără Dumnezeu în ele, căci omul fără Dumnezeu în el este omul păcatului și păcătuiește prin cuvinte și prin fapte. O, aveți grijă să învățați viața de creștin și umbletul de creștin. Aveți grijă să nu umblați singuri ca și cei desfrânați, căci cine umblă singur caută după păcat și de aceea umblă singur, ca să poată păcătui umblă în voie singur, și nu de altceva caută singur omul, căci cei ce stau în lumină aceia sunt cei ce ascultă de Dumnezeu și nu caută cu întunericul, nu caută singuri. Omul e slab de tot încă din rai și de aceea nu trebuie să umble singur, ci numai însoțit, numai vegheat, numai cu lumină lângă pașii lui, căci cei ce au căzut din bărcuța Mea de azi de aceea au căzut, au umblat singuri pentru ca să facă păcat și au căzut în păcat și apoi în gol, în lumea cea plină de păcat.

Fiilor, fiilor, cel ce umblă singur umblă și păcatul după el, și n-a fost altfel cu cel ce umblă singur, căci cel singur dă să se ascundă și de aceea are nevoie să nu fie văzut, și apoi piere prin însăși faptele sale lucrate la întuneric. Martorul este mărturisorul cel pentru tine, nu tu, iar dacă nu ai martor nu are cine mărturisi pentru tine înaintea Mea, decât satana, care te vede cum calci peste lucrarea bisericii lui Hristos. Încetează dar să povestești cele despre tine, adevărate sau îndrugate, că nu trebuie să ți se ia în seamă, că tu ești neascultător de rânduiala cea sfântă a fiilor bisericii lui Hristos, căci cei doi în rai au căutat singuri și și-au schimbat duhul și adevărul și s-au încrucizat pe Dumnezeu cei ce au dat să se ascundă.

Fiilor, fiilor, învățați de la Mine, căutați să-L slujiți pe Dumnezeu ziua și noaptea, nu vouă înșivă și unii altora, o, nu așa, fii și fiice, nu așa, nu ca și cei care trăiesc pentru trup, căci toate rămân, și te vor condamna la nelucrarea cea pentru viața sufletului, căci sufletul este veșnic.

Omul își pierde timpul pentru sine, nu pentru suflet. Face copii omul, și apoi strânge pentru ei ca să aibă copiii, dar pentru viața sufletului nu știe omul să-și dea viața aceasta. Iată, trebuie să învățăm pe mulți viața cu Dumnezeu, fiilor, căci cele zece fecioare despre care am vorbit acum două mii de ani au stat împărțite în două prin felul lor de viață. Cinci din ele vegheau venirea Mirelui și-și găteau sufletul cu voile lui Dumnezeu și stăruiau veghind zi și noapte cu candelile aprinse, dar celelalte cinci nu vegheau, nu aveau înțelepciunea vieții sufletului, se îngrijeau de grijile vieții, se împodobeau cu bogății, cu plăceri, o, și au rămas afară de venirea Mirelui, au rămas cu plânsul, căci le-au robit grijile.

Fiilor, sunt cu ucenicii și cu ucenițele învierii Mele și sunt cu cei pomeniți pentru masa de azi. Iată, lacrimi văd, că nici cei de atunci cu Mine umblând n-au putut să înțeleagă pentru ei cele ce Eu, Domnul, grăiesc acum, aici, pentru cei ce vor să fie și să rămână cu poporul Meu de azi, cu cei crescuți cu slava cuvântului Meu.

O, nu înțelegeau ucenicii Mei cuvintele Mele, felul cum lucrăm Eu. Se scurg lacrimi din ochii lor acum, căci cetatea Samariei și cei din ea L-au mărturisit pe Hristos oaspete la ei

după ce le-am grăit lor la fântână. O, fiilor, i-am avut pe ei de la Tatăl dați Mie, nu că au voit ei aceasta, și de aceea ei n-au plecat când rînd pe rînd Mă părăseau cei ce Mă aflau. Dacă era după ei ar fi plecat și ei, căci greu le era să Mă înțeleagă, să Mă creadă. S-au mirat fără teamă când M-au văzut de vorbă cu femeia samarineancă la fântână, singur cu ea. N-au dat să înțeleagă ce fac Eu prin tot ce făceam. Le dădeam dreptate, dar nu se putea să nu lucrez lucrarea pentru care venisem de la Tatăl, căci venisem să-l scot pe om din împărăția lui satana, de sub robia lui.

În poporul Domnului era rînduială așezată pentru partea femeiască. Fetele tinere și cele de curînd măritate și cele cu nume bun, o, nu ieșeau la fântână după apă decît în grup mai mare și numai dis-de-dimineață, când încă nu începea să se ivească pe cale negustori, caravane, călăreți, gârzi sau dromadere, căci erau puși în primejdie să le slăbească statura cea așezată, iar fetele erau în primejdie să fie crezute că ies la răspântii, la fântâni nu după apă, și de aceea își vegheau fetele viața și nu ieșeau și nu erau lăsate să iasă, și păstrau această rînduială a lor cei din casa lor. La fel mironosițele, femei de nume bun, este scris că dis-de-dimineață s-au dus la mormînt cu mireme pentru trupul Celui răstignit, iar în alt timp al zilei nu se arătau. Desfrînatele însă nu lucrau tot așa. Ele ieșeau când voiau, așa cum samarineanca era ieșită la fântână după apă pe la ceasul al șaselea, dar și cu alte gânduri ieșea când ieșea.

O, aveau dreptate ucenicii Mei, dar Eu eram din cer venit și aveam de lucru tot ceea ce am lucrat atunci, căci venisem să-i vindec pe cei bolnavi, pe cei pierduți în păcat, după cum am și lucrat. A fost însă un rod mare apoi adus Tatălui, căci samarinenii s-au umplut de Hristos, s-au hrănit din cuvântul Meu și au cunoscut pe Dumnezeu în Cel Care a fost găzduit de ei, iar Eu lucram lucrarea Mea cea de la Tatăl.

O, era prea greu să înțeleagă iudeii pe Hristos în tot ceea ce Eu lucram. Magdalena, zburdalnică întâi, a cunoscut ea apoi sfințenia iubirii, starea care te ferește de iubirea de păcat, și pe care numai un mare păcătos o poate cunoaște după ce scapă de păcat, căci între cei ce păcătuiesc au păcatul de iubire, că nu ei se iubesc între ei, ci păcatul îi iubește pe ei, dar unde este Dumnezeu de iubire acolo este iubirea cea din cer, cea fără de păcat ca și Dumnezeu.

O, ce multe aveau de înțeles ucenicii Mei atunci, dar iată, acum înțeleg ei deplin. Eram la masa de cină adunat cu ei, cu cei doisprezece. Era datina la evrei pentru masa de Paști să fie un număr de doisprezece ca să poată sărbători Paștele. Eu tot așa a trebuit să fac pentru așezarea Paștelui Meu, Paștele cel nou, și M-am aplecat datinei lor ca să vadă ei că nu ies din rînduială, numai că în timpul ritualului Paștelui, după primul pahar din cele patru pahare cu vin, pe care trebuia să le bea cei de la masa Paștelui, Eu, Domnul și Mielul Cel venit din cer pentru jertfă, am ridicat al doilea pahar și am spus binecuvîntînd paharul: *«Acesta este sângele Meu, al legii celei noi, și care se varsă pentru voi spre iertarea păcatelor»*, iar pâinea am frînt-o și le-am spus: *«Luați și mâncați, acesta este trupul Meu, care se frînge pentru voi, și să faceți aceasta spre pomenirea Mea, căci Eu nu voi mai lua Paștele cu voi pînă ce nu-l vom lua nou întru împărăția Tatălui Meu»*.

A fost mare nedumerire pentru ucenici, dar peste doar câteva zile le-a fost deslușită taina Mea cu ei atît cît a fost atunci să știe ei, și apoi Eu am băut paharul următor în vremea rugăciunii din grădina Ghetsimani, paharul morții Mele, și încă unul, pe cruce, când am spus: *«Mi-e sete!»*, și am primit oțet, vinul cel oțet și amestecat cu fiere, și apoi am sfârșit, și am așezat desăvârșit Paștele creștin, și s-a sfârșit atunci Paștele iudaic și am așezat biserică Mea și hrana ei pe masa ei, trupul și sângele Meu, jertfa Mielului lui Dumnezeu pe cruce, Paștele creștinesc, iar Eu M-am așezat apoi în dreapta Tatălui și i-am așteptat pe ai Mei să vină lângă Mine bînd și ei paharul Meu, mieluți jertfiți și ei pe altarul credinței pentru mărțurisirea lui Hristos peste pămînt, și apoi în cer li s-au deslușit taină după taină, iar acum ei

privesc cu Mine taina Paștelui înnoit aici prin cuvântul Meu, prin venirea Mea cuvânt pe pământ pentru înnoirea lumii, precum este scris că o voi înnoi.

Așadar, nu umblați singuri, fii și fiice ale Ierusalimului. Nu ieșiți pe cale oricând, oricum, o, nu așa, căci este lege sfântă pentru poporul Domnului. Iată de ce am învățat acest popor și am spus: «Nu umblați singuri!». Cei ce umblă singuri sunt cei desfrânați, așa îi scrie satana pe aceștia și așa îi și face să fie apoi, și nu mai e nimic de spus peste aceștia, căci umblă singuri.

Iată povăț nouă împotriva duhului îngâmfării și al părerii de sine, cu care satana doboară pe om: Fiilor, fiilor, în turma Domnului, și cei mari și cei mici cu lucrarea și cu purtarea, toți să se poarte în toată vremea în așa fel încât fiecare să se grăbească nu să se creadă sau să se dea mare, ci să se lupte cu toată iubirea cea cerească să se creadă și să se dea mic, căci pacea numai așa poate să se păstreze în casa Domnului, în turma cea sfântă a lui Hristos.

O, dacă nu poți așa, creștine, cu toată inima și purtarea și puterea ta, tu faci numai întu-neric, numai rece, numai nesiguranță pe calea fiilor lui Dumnezeu, iar aceasta nu înfrățește, căci frați sunt numai cei ce se zidesc și se lasă zidiți.

Toți tot timpul, toți până la unul, nici dacă ați ieși o dată sau de zece ori pe zi din ograda binecuvântată pentru cei pecetluiți cu tot cu ograda lor, o, nu ieșiți, nu uitați să nu ieșiți cu nici un chip, decât cu apă sfințită, cu agheasmă în sticluță și stropiți-vă și stropiți calea, că iar vă spun, vi se pun turnări pe cale din pricina neascultării de a nu ieși pe cale singuri, nepregătiți, o, că vă atrageți necazuri apoi, fiilor. E vremea nevăzută cum este, căci satana se ascunde cu pândă lui pe urma celor pecetluiți cu semnul lucrării cuvântului Meu, dar Eu, Domnul, văd de deasupra și vă vestesc ca să știți să vă îmbrăcați în paza cea din cer, cu ascultarea pentru cele ce Eu vin să vă învăț pe voi.

Iată, fiilor, știți multe de la Mine vestite și aveți păcat când le călcați, și nu vedeți numaidecât rodul cel rău, dar siliți-vă să țineți minte și să vadă satana aceasta. Fiți fiii cuvântului Meu, fiți fiii și fiicele lucrărilor lui Dumnezeu cu voi, fiți prin ascultare, fiilor. Preoții nu i îndeamnă pe creștini să fugă de satana, că nici ei nu fug, dar mila Mea de voi și de ei e mare, e mereu, și de aceea veghez și vă învăț, fiilor.

Toți oaspeții cu care am venit la masa cea de azi a sărbătorii fântânii întâlnirii și a patroanei de lângă fântână, toți, toți ridică odată cu Mine privirea spre Tatăl, și spunem: Tată, miluiește poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta, rămășița Ta mică, totdeauna și până în vecii! Amin.

Fiilor, fiilor, muceniciți-vă firea și înviați întru iubirea Mea! Mulți își vor spune că nu vor putea, și aceștia vor merge ca și până acum cu purtarea și cu neascultarea, căci vai celor ce nu au frica de Dumnezeu ca înțelepciune a lor și care să-i ajute să nu cadă de sub povăț Mea!

Iarăși ne vom strânge în sărbători și voi veni la voi cu sfinții, fiilor, cu sfinții Mei la masă cu voi, o, și dați-vă silința să fiți ochi și urechi la glasul cuvântului Meu, și fiți cuvântul Meu cel împlinit, împlinindu-l pe el, o, fiilor.

Amin, amin, amin.

09/22-05-2022